

LBRIS

We know
books

MARIUS ALBERT NEGUȚ

ÎNGERI RĂTĂCIȚI

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2026

LBRIS

We know
books

CARTEA ÎNTÂI

Lumea e urâtă?

*Închide ochii și fă-o cât de frumoasă vrei,
dar nu da vina pe mine când îți voi arăta hidoșenia ei.*

*Nu eu sunt vinovatul, ci iluzia în care te complaci –
singura care te împiedică, de fapt, să schimbi realitatea.*

**24 DECEMBRIE
1995**

În noapte târzie. Iarna cerne alb infinit, în încercarea iluzorie de a lumina orașul întunecat. Un ger de-ți îngheață inima transformă totul în diverse variante ale aceleiași naturi moarte. Pe gardul de o șchioapă care desparte Parcul Izvor de trotuarul splaiului stă un bărbat. Privește în gol și, dacă nu ar duce din când în când o sticlă la gură, ai zice că e înghețat în nemișcare. De lângă el, răsărită brusc din noapte, se ridică o siluetă mult mai firavă. E un copil care îl prinde de mână și încearcă să îl scoată din letargie.

— Hai, Ursule, că e frig! E târziu și-mi cad ochii-n gură. Zău! Știi că nu mă duc la culcare fără tine... Ai să-ngeți!

În timp ce-l roagă, trage cu ambele mâini de bețivul care, în cele din urmă, catadicsește să se ridice în picioare. Se caută prin buzunare stângaci. Într-un final, scoate o sticlă la care se holbează de parcă atunci ar vedea-o pentru prima oară. Mogâldeța, care poartă atâtea rânduri de haine încât seamănă cu un cartof gigant, are o misiune imposibilă. Bărbatul pe care încearcă să-l sprijine e un munte de

om – totuși, piticul trage de el cu încăpățănare, încercând din răputeri să-l pună în mișcare.

În fața sa e podul care poartă același nume cu parcul. Teoretic, felinarele ce-l mărginesc ar trebui să lumineze feeric întreaga zonă. Practic, doar un bec chior aflat pe unul dintre ele se încăpățânează eroic să împrăstie o lumină pală pe o rază de câțiva metri. Un altul, aflat dincolo de drum, se chinuie să-i țină isonul.

Bețivul devine brusc interesat de ceva ce numai el pare a zări în umbra nopții. Împleticit, face câțiva pași, în încercarea de a vedea mai bine.

— Stai! Nu face asta! Oprește-te, nu auzi!? strigă deodată ca un bezmetic, sperându-l pe copilul de lângă el. Stai! urlă, mișcându-se nesigur, după care se repede spre o siluetă albă care abia se distinge printre fulgii de nea.

Pare o statuie amplasată ireal în mijlocul râului Dâmbovița. Balustrada podului, pe care stă într-un echilibru precar, se confundă cu întunericul, creând astfel un miraj fantastic – o Fata Morgana care plutește în noapte. Rochia ei, fluturând în bătaia vântului rece, atrage atenția bărbatului care decide să se încreadă în ce vede, deși totul pare o nălucire.

Aleargă spre ea fără să mai strige. Un gând fugar în mintea tulburată de alcool îl face să-și dea seama că o poate speria. Orice mișcare bruscă pe marginea subțire ar dezechilibra-o, cauzându-i căderea în apele reci. Ca într-un film rulat cu încetinitorul, chiar când s-o prindă, o vede întorcând capul spre el. E o fată... Pare uimită, dar și revoltată de gestul lui de a o smulge din starea de resemnare și de acceptare a iminentei căderi spre neființă.

— Oprește-te! strigă bărbatul din nou. E însă tardiv, căci râul negru o înghite deja ca pe un fulg de zăpadă.

Fără să pregete, se aruncă în apă. Răceala îl pătrunde crud, deopotrivă cu amintirea aceea pe care se străduiește de atâta vreme să o facă pierdută printr-un ungher de minte. Înoată spre pata albă, de care se apropie doar pentru a o vedea cum dispare când ar mai avea doar două lungimi de braț până să o ajungă.

Nu! gândește sau strigă, nu știe nici el, în timp ce se scufundă, dând din mâini cu disperare în căutarea ei sau poate a iluziei, a speranței deșarte că poate întoarce timpul, că-și poate răscumpăra greșeala de a nu fi fost acolo data trecută, când ea s-a prăbușit de pe același pod. Simte cum apa îi inundă ființa, vrând parcă să-l împiedice din a-i smulge prada, și urlă în bezna lichidă, în timp ce degetele i se încheștează orbește pe ceva... O trage și o strânge în brațe, jurând că nu îi va da drumul și că de data aceasta o va salva.

Râul e înghețat pe margini. Cu ultimele puteri, o saltă pe malul sticlos. Escaladează scara din fier ancorată în malul betonat al Dâmboviței. Apa li se scurge din haine, iar frigul pătrunzător îl face să-și dea seama că încă o poate pierde.

— Ursule, ai salvat-o! se bucură puștiul care pendulase nebun de îngrijorare între cele două balustrade ale podului. Ce facem acum? O să înghețați!

Bărbatul privește în jur după ajutor. Distinge doar puștiul bulevardului, căruia nimic nu îi tulbură liniștea. Nici măcar un maidanez nu e atât de prost încât să-și lase locul greu câștigat pentru a colinda străzile la ceasul acesta târziu.

— Ai fise de public, Gargamele? îl întreabă grăbit pe copilul de lângă el.

— N-am, șefule, zău...

Construcție greoaie, propun: Ursu – așa cum îl strigase puștiul – cântări situația preț de câteva clipe. Să sune la Salvare era imposibil. Ar fi putut striga după ajutor, însă gerul i-ar fi ucis pe amândoi înainte ca cineva să se îndure să intervină. Chipul fetei din brațele sale era deja livid. Pentru a o fura morții, trebuia să o ducă la căldură și să-i pună sângele în mișcare. Nu avea decât o opțiune...

— E cald la noi, nu? întreabă de parcă n-ar fi știut. Micuțul său prieten îi răspunde mirat:

— Mai întrebi, Ursule? Foarte cald.

— Hai, ia sticla de votcă de pe trotuar și deschide capacul! Mai repede!

Piticul traversează splaiul în fugă, culege sticla din care băuse Ursu, apoi sare gardulețul parcului. După câțiva pași prin nămeți, saltă icnind de efort un capac de canal. Din subsol răzbat instantaneu aburi de căldură. Ursu îl ajunge din urmă, cărând pe umăr trupul inert.

— Lasă-mă pe mine primul! Tu ai grijă să nu se lovească la cap de rama canalului.

Fără a mai aștepta răspunsul piticului, coboară încet, grijuliu, pe scara metalică a căminului de termoficare. A luat o decizie bună, înăuntru e cald, ca întotdeauna. Copilul trage capacul de deasupra lor. Becul care spânzură de unul dintre cablurile prinse de tavan luminează spațiul strâmt, acum deja neîncăpător.

Ursu ridică o pătură și se răstește la motanul negru de sub ea:

— Mâțule, jos!

Pisoiul credincios, care îi ferește de șobolanii ce colcăie prin subteranul infect, se conformează instantaneu. Bărbatul depune prețioasa povară pe patul încropit, șoptind trist și fără noimă:

— Nu e ea...

Abia acum înțelege – nu e ea, și nici nu ar avea cum să fie... Revolta crește în el; e dezamăgit că încă spera, că e incapabil să accepte trecutul.

Fata tresare. Trăiește! Ursu o dezbracă grăbit.

— Abia dacă are șaisprezece ani..., gândește el cu voce tare.

Băiețelul se întoarce cu spatele, dând dovadă de o bună-cuviință neașteptată pentru un copil al străzii. Pe trupul micuț și vânat, Ursu toarnă restul alcoolului rămas în sticla de votcă. Apoi, cu mișcări ferme, începe să frecționeze cu rapiditate. Fata respiră mai puternic... Parcă prinde culoare...

Când consideră că e suficient, Ursu o învelește; înfige mâna în ceafa lui Mățu, prea surprins pentru a protesta, apoi vâără motanul sub pătura de pe ea. Trăiește, iar asta e tot ce contează! Greul a trecut – fata doarme, căpătând astfel putere.

Ursu se destinde și el puțin câte puțin.

— Hai, fetițo, revino-ți! o roagă încet, iar ea tresare și parcă spune ceva.

Apropie urechea de buzele ei și ascultă uimit vorbele gângăvite:

— Te rog, ascunde-mă... O să mă găsească! șoptește fata, după care cade din nou în letargie.

— Ce dracu'? se miră Ursu cu voce tare, privind la pitic în căutarea unei confirmări.

Se așază pe jos, rezemându-se de perete, și îi face semn copilului să stea lângă el. Începe să conștientizeze riscurile – cineva l-ar fi putut zări intrând în canal cu fata pe umăr. *Ce va crede poliția găsim într-un canal doi boschetari și o fată goală, fără suflare?* se întreabă, dându-și seama că de fapt nu-i pasă. A trecut ceva timp de când părerea oamenilor trezea interes în mintea sau în inima lui. Se ceartă pe sine, dar realizează că are totuși o responsabilitate. Una e să nu îi pese de el, alta să bage un copil nevinovat în belele. Se mai gândește puțin și decide să-și urmeze instinctul.

— Gargamele, o să ai o noapte grea. Vreau să te rog să stai câteva ore în scara blocului de pe colț. Ai mai dormit tu acolo, nu e prima oară. Fii atent la tot ce mișcă și dimineată să-mi dai raportul. Ai înțeles?

— Da, șefule! Știi că fac orice-mi spui tu! Acu', că zici, parc-am văzut o fereastră deschisă peste drum de blocul ăla. N-o vedeam pe ninsoarea asta, da' flutura ditamai perdeaua-n vânt. Chior să fii și tot...

— Pe partea cu Plevnei, sau cu Splaiul? îl întrerupe Ursu.

— Cu Plevnei.

— Bine. Hai, du-te!

— Am zburat, patroane. Stai liniștit! Știi că ochiu' meu de șoim vede tot, se laudă piticul în timp ce, în ciuda hainelor groase, se strecoară afară cu mișcări feline.

În urma lui, patronul, cum i se adresase puștiul, scoate capul prin deschizătura canalului. Se ridică în brațe și își încordează privirea, cercetând printre crengile golașe ale

copacilor. Încearcă să-și dea seama dacă acel cineva, care observase poate scena de pe pod, a putut întrezări și unde au dispărut ei. Se liniștește un pic; șansele să se fi întâmplat asta sunt slabe, nu pentru că ramurile pomilor ar fi mascat canalul, ci pentru că poziția acestuia, lateral-stânga față de blocul în cauză, creează un impediment. A fost lunetist în armată și are ochiul format. Fereastra de la care Gargamel îi spusese că a fost zărit dă spre Plevnei, iar colțul blocului formează un obstacol vizual spre locul în care se refugiaseră ei.

Relativ liniștit, se trage înapoi în canal. Pentru orice eventualitate, strecoară o bară printre cele două inele sudate, unul pe capac, iar celălalt pe rama sa. Doar cu autogenul îl mai scoate cineva de acolo! Se așază mai liniștit pe una dintre țevile de termoficare și o privește din nou pe cea care îi tulburase atât de neașteptat existența ternă.

Nu are ce face decât să aștepte răbdător ca tânăra să-și revină, astfel că, pe nesimțite, se adâncește în gânduri. Circumspect, motanul scoate capul afară din pătură și-l privește, voind parcă să afle în ce ape se scaldă. Îl vede liniștit și se apropie de el, căutându-și un loc.

Afară, noaptea pare netulburată. Câte drame de genul acesta nu a acoperit, complice, cu întunericul ei de-a lungul timpului? Gerul, imperturbabil, face ce știe el mai bine. Desenează abstract geamurile ferestrelor, sculptează turnuri, modelează capcane alunecoase pe trotuarele orașului. E anotimpul lui, e rege peste ființă și neființă.

Gargamel se gândește câteva clipe. Trebuie să ajungă în scara blocului în care îl trimisese prietenul său, dar nu

poate alege calea simplă, aceea de a traversa podul. Nu știe dacă în spatele perdelei care fluturase mai devreme au existat ochi iscoditori și nici dacă aceștia nu cumva spionează în continuare. *Paza bună trece primejdia rea*, își zice, apoi își zorește piciorușele spre podul de la Hașdeu.

Bocancii îi sunt uzi, iar sub căciula din blană de iepure simte cum creierii îi dau în clocot. *Se poate și mai rău!*, se încurajează, căutând, ca de obicei, partea bună a situației. *Dacă nu aveam căciulă, mi-ar fi congelat capul, nu?* Îi dezleagă totuși urechile și se mai răcorește puțin. Traseul e dificil, nămeții și porțiunile de ghețuș îi provoacă un car de nervi, însă, într-un final, ajunge la destinație.

Pătrunde în parcarele dintre cele două clădiri. Atent ca un iepuraș, țopăie printre autoturisme, folosindu-se de ele pentru a se strecura nevăzut. Câteva minute rămâne ascuns după o Dacie albă. Stă chircit, făcându-se cât mai mic, fiindcă nu e un mare fan al Poliției Capitalei. Asta i-ar fi lipsit, să îl observe careva printre mașini și să anunțe gaborii, care întâi bat, și abia după aceea pun întrebări.

Zâmbește satisfăcut; ar fi fost culmea ca ochisorii săi de expert să nu îl dibuie pe curiosul de mai devreme. Un moșulică tot iscodește, dând perdeaua la o parte, spre Podul Izvor.

În clipa în care scăfârliia curiosului dispăre din fereastră, Gargamel riscă și se strecoară în scara blocului. Cu tandrețe infinită, îmbrățișează caloriferul fierbinte. Prinde lejer trei ore de căldură până ca vreun locatar matinal, trezit cu fața la cearșaf, să-l gonească.

Ninsoarea s-a potolit; acum vede la mare fix prin sticla ușii de la intrare fereastră bătrânului. Se culcușește mulțumit – îi e cald, deci viața e frumoasă.

*

Românul nu trecuse prin comunism de capul lui, ci fusese supravegheat îndeaproape. Deși părea complicată, situația era simplă: informația însemna putere. Cel care o deținea își putea salva pielea sau putea obține o avansare. Acestea fiind spuse, nu e de mirare că unii rămăseseră atenți și după Revoluție la tot ceea ce se întâmpla în jur.

La etajul doi al blocului de pe colț cu Plevnei, un bătrânel cu ochelari pe nas și cu deprinderi din altă epocă, fără somn și cu spirit de observație, făcea ce știa el mai bine – note mentale. Bătrânul auzise strigătele de mai devreme și, în ciuda vârstei și a orei înaintate, sărise neobișnuit de sprinten din pat. Din start, se uitase la ceas – ora putea fi foarte importantă. Ornicul vechi îi arătase două și treizeci de minute dimineata. Până la acea oră, afară, ca și în cămăruța lui, fusese liniște și pace. Doar șuierul vântului, sporadic, îi mai tulburase noaptea.

Precut, ridicase un colț al perdelei, încercând să observe ce se întâmplă, dar ninsoarea îl împiedicase să distingă cu acuratețe. Încercase să crape fereastra imperceptibil, pentru a lăsa sunetele să intre în garsoniera lui mucegăită. Însă o rafală de vânt o deschisese mai mult decât ar fi trebuit, trăgând pentru câteva secunde perdeaua în afară. Gargamel nu se înșelase.

Bătrânelului nici nu-i trecuse prin cap să cheme poliția. Pentru ce? Ca să scrie tone de declarații? Ca să fie convocat la secție de enșpe mii de ori? Nu, mulțumesc! Afară era ger și reumatismul îl chinuia de ani buni. Mai bine aștepta răbdător – era posibil ca la un moment dat cineva să fie

interesat, bineînțeles, contra cost, de ceea ce văzuse el. Iar dacă nu, probabil că informația nu era suficient de valoroasă, caz în care de ce și-ar fi pierdut timpul?

Se ofticasese din nou că ramurile desfrunzite ale copacilor aflați pe marginea râului îi obturaseră câmpul vizual, împiedicându-l să vadă unde cărase bărbatul misterios persoana scoasă din apă. Cert este că Salvarea sau Poliția nu fuseseră solicitate, deși flerul lui de vulpoi bătrân îi șoptea că sigur ceva era neregulă. Frustrat, zăbovisese încă un ceas la fereastră, fără a ști că era spionat la rândul lui.

*

Gargamel nu dormise deloc, în ciuda faptului că ochii i se odihniseră puțin, la adăpostul pleoapelor închise. Nu se petrecuse nimic deosebit, și acum, în lumina lăptoasă a dimineții de decembrie, căuta puterea de a se desprinde de caloriferul fierbinte și de a porni spre parc pentru a-i da raportul lui Ursu, așa cum îi ceruse la plecare.

În orele scurse, se gândise că fără Ursu s-ar fi ales praful de el. Ar fi ajuns aurolac, la fel ca restul copiilor din zonă. Ursu îl apăraseră de cei mai mari și mai tari decât el, și o făcea în continuare, deși, lucru de mirare, nu îi cerea bani pentru protecția oferită. De la bun început avusese o singură condiție – de altfel, Gargamel știa că bunătate fără schepsis nu se poate – să nu care cumva să tragă din pungă! Lui îi convenea regula; văzuse ce face aurolacul din copii și nu îi trebuia așa ceva.

Deschise atent ușa blocului și se strecură afară. Întâmpinat de ger, piticul pufni în ciudat. Ura iarna. Dacă ar fi fost

după el, ar fi desființat anotimpul ăsta fără să stea pe gânduri. Privi cu fereală spre geamul la care nu mai văzuse mișcare de ceva timp. Se hotărî ca de data asta s-o ia de-a dreptul pe pod. Intră în Parcul Izvor și, odată cu apropierea de țintă, deveni tot mai atent. Strada era în continuare pustie.

Cu inima ușoară, se apropie de canalul în care locuia cu Ursu. Rugina capacului contrasta cu albul din jur, dar Gargamel se bucură văzând că locul era mascat de nămeți. Se așeză pe burtă și aruncă un ochi pe unul din orificiile de aerisire. Curentul firav de căldură îl înfioră plăcut. Lipi urechea, însă nu auzi nimic. Își luă inima în dinți și șopti ușor:

— Ursule...

Așteptă înfrigurat.

— Ursule!? chemă ceva mai tare.

Abia apucă să termine, că brațul prietenului său îl înșefică de gulerul hainei și îl trase înăuntru. În urma lui, capacul se închise de la sine, scoțând un pocnet sec.

Mogâldeata nu se impacientă foarte tare. Straturile groase de îmbrăcăminte îi atenuaseră aterizarea oarecum forțată.

— Șefule..., dădu să înceapă, însă fu întrerupt cu un gest fără echivoc.

— Șșș! Vorbește încet, Gargamele! Nu s-a trezit încă.

— Mă gândeam, șefule, că dacă ne prinde poliția cu ea în canal, ne bagă de nu mai ieșim. Zău!

— Lasă gândirea în seama mea, Gargamiță, îi întrerupse Ursu șirul vorbelor. Mai bine spune-mi noutățile!

— Te-a văzut cineva. Un moș cu ochelari, de la etajul doi. Nu cred c-a văzut el mare lucru din cauza pomilor, da'